

Ako môžeš vedieť, kto si, keď sa nevidíš?

Čo nerobíš,

keď sa
stanete

neviditeľnými

ROSS WELFORD

albatros

Čo nerobiť, keď sa stanete neviditeľnými

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Ross Welford

Čo nerobiť, keď sa stanete neviditeľnými – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Čo nerobiť, keď sa stanete neviditeľnými

Ross Welford

Čo nerobiť,

keď sa
stanete

ROSS WELFORD

neviditeľnými

ALBATROS

Mamičky z lásky

Časť prvá

Tesne predtým, než som zaspala, zreteľne som sa videla. Bolo ma vidno a ja som vedela, kto som.

To bolo predtým.

Nie som si úplne istá, čo presne ma budí: či svetlo z UV trubíc v soláriu, alebo Lady, ktorá pri dverách medzi chodbou a garážou strká ňufákom do misky s krmivom.

Aj keď pevne privieram oči, tie fialkasté svetlá sú také silné, že ma oslepujú.

Zaspala som?

Prečo sa nespustil časovač?

Ako dlho som už tu?

Tieto otázky mi však z myslí vytláča jedna podstatná vec, a to je tá, že som veľmi smädná. Jazyk sa mi už ani nelepí na ústa, len mi škriabe o podnebie. Nazbieram dostatočne veľa slín na to, aby mi začal aspoň trochu fungovať.

Nadvihla som kryt na ležadle solária a prehupla nohy cez okraj. Zbadám malú kaluž potu – vylúčených škodlivín, ako by povedala stará mama – na mieste, kde som predtým ležala. Pre tie svetlá stále nič nevidím, hoci neprestajne žmurkám – a toto je zvláštne – zdá sa, že žmurkaním sa mi pred očami nezatmieva, i keď sa mi v nich hemžia akési bodky a záblesky.

Rukou šmátram po stene solária, hľadám vypínač a zhasínam svetlá.

Je to lepšie, ale len o kúsok. Ešte vždy sa cítim príšerne. Strašne ma bolí hlava, a preto ešte chvíľku sedím.

Mala som ten časovač najskôr vyskúšať. Ako sa tak pozerám na staré digitálne hodiny na stene v garáži, čas na nich preskakuje z 11.04 na 11.05.

Ach. Môj. Bože.

Bola som pod tými svetlami asi tak hodinu a pol. Vitaj, spálená koža! Svetlá pokožka, ryšavé vlasy (lepšie povedané červenohnedé), rozpínajúce sa akné a totálne spálenie: to je teda kombinácia.

Uprene hľadím pred seba, nech si oči zvyknú na zaprášené šero garáže. Je tu starý zrolovaný koberec z chodby, môj detský bicyklík, ktorý sme z nejakého dôvodu ešte nevyhodili, a niekoľko kartónových škatúl s oblečením ako charitatívny dar kostolu. Úzke okno vo dverách, ktoré vedú do zadnej záhrady, je pofrkvané dažďovými kvapkami. Odkedy som vstala, ubehlo asi len dvadsať alebo tridsať sekúnd.

Vtom mi zvoní telefón. Je pohodený len tak na zemi v garáži, a keď sa naň pozriem, vidím, že mi volá Elliot trkvas Boyd – jasné, že to nie je jeho celé meno. Často sa mi stáva, že sa mi nechce s ním hovoriť, tak sa za mobilom iba načiahnem a vypnem zvuk, nech si hovorí do odkazovej schránky.

Toto je chvíľa, ktorá sa mi navždy vryje do pamäti.

Chvíľa taká zvláštna a desivá, že ju len ťažko opísať, ale skúsím to.

Viete, spočiatku som si ani nevšimla, že som sa stala úplne neviditeľnou.

Potom však áno.

Kapitola prvá

Načiahnuť sa, zdvihnúť vyzvávajúci telefón, nájsť tlačidlo tichého režimu, vypnúť zvuk a získať na obrazovku, kým telefón vibruje v ruke a potom už nie... to všetko sú úplne *normálne* a každodenné veci, takže si myslím, že môj mozog jednoducho iba vyplní prázdné miesta.

Prázdné miesta ako napríklad moja ruka a prsty.

Je to asi niečo také, ako keď sa človek pozerá na kreslený film. Každý vie, že kreslený film, alebo napokon akýkoľvek druh filmu, je v skutočnosti sled nehybných obrázkov. Keď ich sledujete rýchlo po sebe, váš mozog vyplní medzery, takže neregistrujete trhané pohyby.

Myslím si, že toto robia moje oči a mozog počas tých dvoch alebo troch sekúnd, ktoré by mi zabralo vypnutie zvonenia. Moju ruku, vidno' iba preto, lebo sa *očakáva*, že tam je.

Ale nie nadtľho.

Žmurknem a hodím pohľad na telefón na zemi. Potom sa pozriem na ruku. Držím ju rovno pred tvárou a otočím ju.

Nie je tam.

Dobre, zastavte sa na chvíľu. Podržte si ruku priamo pred tvárou. Ja počkám.

Máte ju tam, však? Je to vaša ruka? Samozrejme, že áno.

Teraz ju otočte a prezrite si opačnú stranu. Presne toto som robila i ja pred pár sekundami s tým rozdielom, že moja ruka tam nebola – teda nie je.

V tejto fáze sa nebojím ničoho. Čo ma mátie ešte viac.

Premýšľam: Je to zvláštne. Ovplynulo solárium moju myseľ? To akože stále napoly spím alebo snívam, alebo mám halucinácie, alebo čo teda?

Pozerám sa dole na svoje nohy. Tiež tam nie sú, hoci sa ich môžem dotknúť. Môžem sa dotknúť tváre. Môžem sa dotknúť a cítiť každý kúsok svojho tela, ibaže ho nevidím.

Neviem, ako dlho tam už sedím, stále sa len pozerám na miesto, kde by som mala byť. Trvá to niekoľko sekúnd, ale asi nie viac ako minútu. Myslou sa mi prehánajú myšlienky ako: už sa toto niekedy stalo? Môže byť toto normálne? Žeby ma dočasne oslepilo silné UV svetlo? Lenže ostatné veci vidím – iba seba nie.

Teraz už mám strach a prudko dýcham. Postavím sa a idem k umývadlu so zrkadlom, ktoré je v rohu garáže.

A vtedy vykríknem. Tlmene – je to skôr také zalapanie po dychu.

Ak môžete, predstavte si, že stojíte pred zrkadlom a nevidíte nič. Vaša tvár sa na vás nepozerá. Vidíte jedine miestnosť za sebou. Alebo, v tomto prípade, garáž.

Po tom, ako som si povzdychla, si uvedomujem, čo sa deje. Krútim hlavou, usmievam sa, a dokonca sa aj trochu zachichocem. Hovorím si, fajn, určite sa ti to sníva. A – fiha! – tento sen je ako živý! Naozaj sa mi zdá, že je skutočný. Poznáte to, o niektorých snoch viete, že sú snami, už keď sa vám snívajú. Tento nie! Tento je skutočný, najviac ako len môže byť, a začínam mať pocit, že je to celkom dobrá zábava. Predsa len preletím cez kontrolný zoznam s názvom Sníva sa mi to?, žmurkám, štípem sa, hovorím si: Zobuď sa, Ethel, je to len sen.

Až na to, že keď sa to skončí, som stále tam, v garáži. Toto je jeden tvrdohlavý sen! Tak to opakujem znova a znova.

Ale kdeže, sen to nie je.

Celkom určite to nie je sen. V tej chvíli sa prestávam usmievať.

Pevne zatváram oči a nič sa nedeje. Cítim, ako sa mi napínajú očné viečka, ale stále vidím. Vidím celú garáž, hoci dobre viem, že mám pevne zatvorené oči – vlastne pevne prižmúrené.

Dám si ruku cez oči a aj tak všetko vidím.

Náhle pocítim v žalúdku nával strachu, hrôzy a zdesenia, čo je strašná kombinácia, keď sa to dostaví všetko naraz. Bez varovania zvraciam do umývadla, nevidím však, že by niečo vychádzalo von. Počujem, ako to špliecha. V ústach cítim chuť horúcich vývratkov. Prejde jedna či dve sekundy a ja sledujem, ako sa to zhmotňuje: moje napoly strávené kukuričné vločky z raňajok.

Púšťam vodu, aby som to zmyla. Strkám ruku do prúdu vody a voda má zrazu akýsi tvar. Hľadím ako obarená, keď si chcem priložiť plnú dlaň vody k smädným ústam a predou mnou stúpa bublajúci kopček vody. Srknem si z nej, potom sa znova pozerám do zrkadla: na chvíľku zbadám svoje pery na mieste, kde sa ich dotkla voda a horko-ťažko rozoznávam tekutinu, ktorá sa spustila dolu hrdlom a potom zmizla.

Nikdy v živote som nebola taká vydesená a úplne ma to pohltilo.

Stojím pred zrkadlom, svojimi neviditeľnými rukami pevne zvieram boky umývadla, mozog mi takpovediac vibruje od toho, ako sa snaží spracovať celú túto... túto... podivnosť, robím to, čo by robil každý.

To, čo by ste robili aj vy.

Kričím o pomoc.

„Starká! STARKÁ! STARKÁ!“

VAROVANIE

Rozpoviem vám, ako som sa stala neviditeľnou a ako som pritom objavila aj kopec iných vecí.

Ale predtým než tak urobím, musíte vedieť, čo môj učiteľ pán Parker nazýva ‚pozadím príbehu‘. Ide o veci, ktoré viedli k tomu, že som sa stala neviditeľnou.

Zostaňte so mnou niekoľko nasledujúcich kapitol. Budem stručná a potom sa znova ocitnete v garáži so mnou ako neviditeľnou osobou.

Prvá vec, ktorú by som však mala urobiť predtým, než budem pokračovať, je varovať vás: nie som ‚rebelka‘.

Hovorím to len pre prípad, že by ste dúfali, že sa ukážem ako jedno z tých protivných deciek, ktoré sa neustále dostávajú do problémov a sú ‚drzé‘ k dospelým.

Teda ak nepovažujete za problém to, že sa človek stane neviditeľným.

Pokiaľ ide o to, že som sa nezdvorilo správala k pani Abercrombieovej, tak to bola nehoda, ako som už vravela tisíckrát. Chcela som jej povedať, že je ‚tetka‘ – čo je, priznávam, samo osebe dosť neslušné slovo, ale nie až také neslušné ako to, ktoré som omylom použila a ktoré sa s tým rýmuje. Spôsobil mi to VEĽKÉ problémy so starkou. Pani Abercrombieová si o mne dodnes myslí, že som veľmi drzá, hoci sa to stalo pred viac než troma rokmi, a dokonca som jej aj napísala ospravedlňujúci list na staršom najlepšom listovom papieri.

(Viem, že sa na mňa ešte hnevá, lebo jej pes Geoffrey na mňa stále vrčí. Geoffrey síce vrčí na každého, ale pani Abercrombieová ho vždy zahriakne: „Geoffrey, prestaň“ – nikdy to však nerobí, keď vrčí na mňa.)

Tak či onak, väčšinou len potichu sedím vzadu v triede, riešim si svoje veci – la-la-la, niečo ako neotravuj-ma-a-ja-nebudem-otravovať-teba.

Ale viete, čo hovoria dospelí, aby vyzerali múdro: „Ach, vidíte – tichá voda brehy myje, pravda?“

To som ja. ,Tá tichá.‘ Taká tichá, že som takmer neviditeľná.

Čo je, keď sa nad tým zamyslím, celkom vtipné.

Kapitola druhá

Ako ďaleko do minulosti by ste sa chceli vrátiť?

Ak sa opýtate mňa, všetko sa to začalo tou pizzovou záležitosťou. Práve to ma rozrušilo natoľko, že som tak trochu stratila rozum a neskôr ešte viac.

Stalo sa to takto.

Jarrow Knightová – kto iný? – vykrikla: „Donáška pizze!“, keď som vkročila do triedy, a skoro každý sa zasmial. Nebol to však ten cha-cha smiech – ale skôr pridusený, zlomyseľný chichot. Väčšina ľudí z mojej triedy *v skutočnosti* nie je krutá.

Najskôr mi to nedošlo. Nemala som ani poňatia, že by to mohlo mať so mnou niečo spoločné. Dokonca som si myslela, že je to nejaký vtíp a ja som vošla, práve keď bol v polovici, a tak som sa usmiala a trochu aj zasmiala, ako keď sa človek smeje, keď sa nechce cítiť mimo.

Muselo to vyzerat' čudne, keď si na to spätne pomyslím.

Keď som sa o niekoľko dní neskôr rozprávala s dievčatami pred chemickými laboratóriami, Jarrow, jej brat a ešte pár ľudí prešli popri mne a Jarrow polohlasne povedala: „Jez, objednal si si pikantnú americkú?“, načo si tľapli, pričom Kirsten s Katie len hľadeli do zeme.

Už vám to došlo? Vždy keď si na to spomeniem, zabolí to. (Ešte budete počuť veľa o bolestiach a spomienkach, tak by sme si asi na to mali začať zvykať.)

„Donáška pizze“ je narážka na moju tvár.

„Pizzová tvár“ = akné. To znamená vyrážky, uhry, vrede a všetky tie vyrážkové veci. Chápete, hej? Tej narážke, nie akné.

Moja tvár vraj pripomína to, čo je navrchu pizze. Úžasná sranda. Mimochodom, vôbec nepripomína. Nie je to až také zlé.

Dvanásťročná a akné? Viem, že je to asi skoro. Dokonca aj doktor Kemp povedal, že som „niekde pri konci stupnice“, ale nie je to abnormálne. Nie, „abnormálne“ si ponecháme na samotné akné, ktoré „sa blíži k horšiemu koncu stupnice“. Takto pekne sa dá povedať to, čo by praktický lekár povedal slovami: „Fúú, máš to fakt zlé.“

Nebudem vás zaťažovať podrobnosťami. Možno práve jete, keď si toto čítate, a detaily nie sú veľmi pekné.

Toto sa stalo približne pred troma mesiacmi. Spomínané slová „pizzová tvár“ mi ozrejmili niekoľko vecí:

1. Moja stratégia, ako byť v škole nenápadnou, nebola priveľmi úspešná. Každý pozná to dievča s akné. Dovtedy sa celá zákerná pozornosť upriamovala na Elliota Boyda, čo mi vyhovovalo. Lenže teraz som bola terčom aj *ja*.
2. Naozaj si myslím, že niektorí ľudia sa domnievajú, že akné sa dá *chytiť*. Ale ja predsa nie som nijaká zúfalka, ktorá trávi celé dni osamelá, pritom však obklopená ľuďmi, ktorí si z nej robia posmech. Jednoducho celá záležitosť okolo hľadania „najlepšieho priateľa“ trvá dlhšie, než som očakávala, a zaujímalo by ma, či je to kvôli akné. Starká tvrdí: „Buď sama sebou“, čo znie ako dobrá rada. Asi to *je* dobrá rada, pokiaľ máte jasnú predstavu o tom, kto ste – a ja mám. Alebo som mala, pokým sa nezačalo všetko kaziť. Starká tiež hovorí: „Ak chceš dobrého kamaráta, buď ty dobrou

kamarátkou.“ Vždy takto rozpráva. Niekedy mám pocit, že tie myšlienky zbiera. Problém je ale v tom, že v mojom okolí je žalosťne málo ľudí, s ktorými sa môžem priateliť.

3. Jarrow Knightová je moja nočná mora. Nie je to nič nové, ale spolu s jej bratom dvojčatom predstavujú čisté zlo.
4. Už naozaj musím, musím, *musím* niečo urobiť so svojou pleťou.

Vyrážky sa mi začali tvoriť asi tak pred rokom. Najskôr sa mi objavil malý pupáček na čele. Podľa mňa tú vyrážku za mnou poslala ako prieskumníka Armáda akné. Tá potom podala správu na veliteľstvo a v priebehu pár týždňov sa na mojom čele utáboril celý pluk vyrážok a uhrov a nič z toho, čo som podnikla, ich nezahnilo preč.

A potom začala Armáda akné kolonizovať ďalšie časti môjho tela. Môj krk hostil malú čatu vriedkov, ktoré sú fakt dosť veľké, zreteľné a bolestivé. Na hrudi som mala rotu malých uhrov, ktoré mi z času na čas zahnisali, a v priebehu dvoch mesiacov sa ďalšia jednotka vydala na výpravu, aby sa zmocnila aj mojich nôh.

Najhoršia vec je tá, že stará mama ma neberie vážne, a to ma vytáča.

„Vyrážky, miláčik? Chúďatko. Ja aj tvoja mama sme ich mali tiež. Nie je to natrvalo. Vyrastieš z toho.“

Už pred tou príhodou s pizzou bolo v škole oveľa *menej* zábavy. Bola to iba náhoda, ale v čase, keď sa dialo toto všetko, Flora McStayová – ktorá bola asi mojou najlepšou kamarátkou – sa odsťahovala do Singapuru a Kirsten Olenovú preradili do inej triedy a ona sa začala baviť s dvojčatami Knightovcami.

O nich neskôr.

Ide o to, že som potrebovala plán, ako sa zbaviť vyrážok, a tak do môjho života vstúpilo solárium a čínska medicína.

A veru nie, súčasťou plánu nebolo, aby som sa stala neviditeľnou. To by celkom určite bolo ,na tom najvzdialenejšom konci stupnice‘.

A taktiež – v prípade, že to musím povedať – súčasťou plánu nebolo dostať sa k Elliotovi Boydovi bližšie, než je nevyhnutné.

Kapitola tretia

Takže ešte stále sme v minulosti a vy ste tu, čo je fajn.

Elliot Boyd, hm? ‚Smradliot‘ Boyd, ako ho nazývajú, pretože raz si z neho niekto urobil srandu a teraz sa to na neho prilepilo, ako sa zápach lepí na človeka.

Decko, ktoré nikto nemá rád.

Je to pre jeho výšku? Váhu? Vlasy? Prízvuk?

Alebo, lepšie povedané, preto, že smrdí?

Mohla by to byť ktorákoľvek z týchto vecí, ale aj všetky dokopy. Je veľký ako medveď, vysoký ako niektorí učitelia, má veľké brucho a bradu posiatu bielymi chlpkami, ktorými sa podľa mňa snaží zakryť to, že má pod nimi druhú bradu.

Pokiaľ ide o to, že smrdí, úprimne, nesmrdí až *tak* veľmi, hoci sa snažím o to, aby som sa nemusela na vlastnej koži presviedčať, že sa úspešne vyhýba mydlu a dezodorantu.

Myslím si, že ho ľudia majú v zuboch pre jeho správanie. Je prehnane sebavedomý a ctižiadostivý, drzý, hlučný a – toto je moje oblúbené – ‚nadutý‘. Toto slovo použil pán učiteľ Parker, ktorý vie dobre narábať so slovíčkami.

Viete vy čo? Myslím si, že je to jednoducho preto, lebo je z Londýna. Namojdušu. Ľudia boli proti nemu od prvého dňa, pretože začal nadávať na futbalový klub Newcastle United (je fanúšikom Arsenalu, alebo to aspoň tvrdí). Tu u nás, pokiaľ nemáš veľmi dobrú

výhovorku, fandíš Newcastleu. Prejde ti ešte Sunderland alebo Middlesbrough. Ale určite nie futbalový tím z Londýna – ani keď, ako sa ukazuje, pochádza z Londýna.

Boyd sa k nám pridala od prvého dňa ôsmej triedy. Nikto ho nepoznal, a tak by od neho človek očakával, že sa bude snažiť byť nenápadný, ale to nie. *Zdá sa mi*, že sa domnieval, že to, čo urobil v prvý deň v škole, bolo vtipné – viete, čo myslím, bol odvážny a papuľnatý, ale nezanechal dobrý dojem.

Okrem toho, že nás pán Parker učí fyziku, je aj náš triedny učiteľ, ktorý zapisuje veci a tak podobne. Zatľapkal rukami a odkašľal si.

„Vitajte späť, šťastní ľudkovia, v najlepšom *chráme vzdelanosti* na severovýchode. Predpokladám, že ste si všetci počas prázdnin oddýchli. Vynikajúce.“

Pán učiteľ Parker takto rozpráva pomerne často. Kedysi bol hercom a nosí kravatu, ktorá mu – znie to neuveriteľne – fakt pristane.

„Niekoľko ľudí prišlo do našej triedy! Až z ďalekého slnečného Londýna... Ďakujem, pán Knight, pískajú iba chrapúni... Prosím, zatlieskajte pánovi Elliotovi Boydovi!“

V tomto okamihu by naša trieda – ktorá si týmto prešla už niekoľkokrát, keď prišli nové decká – obyčajne na podnet pána Parkera zatlieskala a nový žiak by sa zapýril a trochu aj pousmial, a to by bolo celé.

Hneď na to sa však Elliot Boyd postavil, zdvihol obe ruky nad hlavu a hlučne zahlásil: „Ar-se-nal! Ar-se-nal!“ a potlesk razom stíchol. Navyše ešte niečo dodal s typickým londýnskym prízvukom: „Čo? Eudia, vy ste nikdy nepočuli o poriadnom futbale?“

Ty brádo, napadlo mi vtedy, dobrý návod, ako sa dá razom stať nepopulárnym, Elliot Boyd!

Od toho momentu sa minimálne polovica triedy rozhodla, že ho neznáša.

Nevyzeral, že by ho to odradilo alebo že by sa nedajbože umiernil. Elliot Boyd bol ako jeden z tých psov, ktorí sú obrovskí a huňatí a ktorí v parku vyskakujú na ostatné menšie psy a desia ich.

Horšie však bolo to, že sa po skončení vyučovania začal obšmietať okolo mojej skrinky, ako keby sme – len preto, že sme mali v istom úseku spoločnú cestu domov – mali byť automaticky priatelia.

Ani. Náhodou.

Bola by som ho naďalej ignorovala, keby sa nestal súčasťou toho, čo sa mi prihodí a ako sa stanem neviditeľnou.

ČO VŠETKO SOM VYSKÚŠALA NA AKNÉ

1. Staré dobré mydlo a voda. Toto starkej napadlo ako prvé. „Mne to pomohlo,“ povedala. Musela som sa udržať, aby som jej nepovedala: „Jasnéeé, ale to bolo ešte v temnom stredoveku, v dvasiatom storočí.“ Navyše ošetrovanie starým dobrým mydlom a vodou sa zakladá na myšlienke, že ľudia majú vyrážky preto, lebo si nečistia tvár, a to nie je pravda.
2. Čistiace prostriedky a papierové obrúsky na čistenie pleti. Tie však na mojej *veľmi čistej* pleti rozjasňujú vyrážky ako majáky. Niekedy rozmýšľam, či mi to pleť ešte viac nezhoršuje.
3. Nejesť nič masné. To bol strašný mesiac. Táto teória je založená na tom, že moja pleť je niekedy dosť masná (a *to je* ešte slabé označenie, aby si ho človek zarámoval a zavesil na stenu). Ak by som teda nejedla maslo ani syr, ani mlieko, ani vypráňané jedlá, ani šalátové dressingy, ani – ako sa ukázalo – všetko chutné, potom by som nemala masnú pleť. Nezabralo. A navyše som bola hladná.
4. Cesnak s medom. Každé ráno si nasekajte tri strúčiky cesnaku, ktoré zmiešajte s plnou lyžicou roztečeného medu. Odporné. A neúčinné.
5. Krém na vyrážky. Toto si vyžadovalo natierať si krém na tvár pred spaním. Napodiv, krém je vcelku masný, a tak by sa mohlo zdať, že pleť ešte zhorší, ale nezhoršil. Ani nezlepšil.
6. Starý dobrý čerstvý vzduch. Ďalšia starkina rada. Súvisí s osvedčeným mydlom a vodou. Z tohto mala úžitok jedine Lady, ktorá si zhruba mesiac užívala prechádzky navyše, až kým som si nevšimla, že moja tvár je na tom rovnako. Prepáč, Lady.

7. Homeopatia. Holland & Barrett, obchodný reťazec s výživovými doplnkami, ponúka približne päť homeopatických prípravkov, ktoré by mali pomôcť vyliečiť akné. Mne však ani jeden z nich nepomohol.
8. Žihľavový čaj. Chutí tak zle, ako znie. Vlastne ešte horšie.
9. Vitamín B5. Na celom internete známy ako „zázračný liek“. Ďalší bod.
10. Antibiotiká. Tie nakoniec odporučil doktor Kemp, keď som k nemu prišla druhýkrát a ukázala mu vyššie uvedený zoznam. Jedna tabletká Septrinu denne zaručuje vynikajúci výsledok... vôbec žiadny rozdiel.
11. Najnovšia vec: Úžasne čistá pleť od doktora Changa. Nákup cez internet. Stará mama povedala, že to vyzerá podozrivo, a keďže mi to odmietla kúpiť, musela som sa uchýliť k podvodu. Doktor Chang, tak ako aj Elliot Boyd, hrá veľkú úlohu v tom, ako sa mi podarilo stať sa neviditeľnou.

Kapitola štvrtá

Starká mi vraví, že keď bola moja mama v mojom veku, tiež mala akné a predsa z nej vyrástla ,taká krásna mladá žena‘.

Naozaj bola. Na fotografii, ktorú mám v izbe, má kratšie, hrdzavo-blondavé vlasy a obrovské, trochu smutné oči. Niekedy mám pocit, akoby vedela, že zomrie mladá, ale potom si prezriem ďalšie fotky, na ktorých sa smeje, a pomyslím si, že vlastne vôbec smutná nebola. Možnože – čo ja viem – bola trochu... nepokojná?

Takmer sa na ňu nepamätám, ak premýšľate, či mi je za ňou smutno. Zomrela, keď som mala tri roky. Rakovina.

Môj otec bol už v tom čase fuč. Vyparil sa, zmizol. „Chvalabohu, že je preč,“ uzavrela starká. Ledva vysloví jeho meno (volá sa Richard, hoci podľa toho, ako vyzerá, by sa mu viac hodilo meno Rick) a jediná jeho fotografia, ktorú mám, je zrnitá a urobená tesne po mojom narodení. Mama ma na nej drží v náručí a ocko sa vedľa nej usmieva. Je chudý, má bradu, vlasy dlhšie ako mama a na nose tmavé okuliare ako nejaká rocková hviezda.

„Do nemocnice prišiel opitý,“ povedala starká, keď sme sa o tom (naozaj len) občas rozprávali. „V takomto stave býval bežne.“

Keď som sa narodila, mama a ocko neboli manželia, zobrali sa až neskôr. Dali mi mamino priezvisko Leatherheadová, starká ho má tiež. Je uvedené na mojom rodnom liste:

Dátum narodenia: 29. júl

Miesto narodenia: Nemocnica svätej Márie, Londýn

Meno matky: Lisa Anne Leatherheadová

Povolanie: učiteľka

Meno otca: Richard Michael Malcolm

Povolanie: študent

A tak ďalej.

Oboznámim vás so skrátenou verziou. Aj tak je to v podstate všetko. Starká o tom nechce hovoriť. Myslím si, že ju to vždy z nejakého dôvodu priveľmi rozruší.

Keď bola stará mama malá, presťahovala sa do Londýna a tam vyrástla. Ona a môj starký sa rozišli niekedy v osemdesiatych rokoch. Ten teraz žije v Škótsku so svojou druhou ženou (Morag? Nepamätám si jej meno). Keď som sa narodila, mama mala dvadsaťtri rokov. Ona a ocko neplánovali mať rodinu, ako hovoríeva starká – jednoducho sa to stalo.

Ocko sa dosť skoro vyparil. Nebolo to také zmiznutie, ktoré by musela riešiť polícia alebo tak. Nebola to záhada. Jednoducho ‚odišiel zo scény‘ a podľa starkej sa momentálne nachádza niekde v Austrálii.

Naposledy sme sa o ňom rozprávali pred niekoľkými týždňami.

Od mojich siedmich rokov si so starkou dávame po škole vždy olovrant. Viem: väčšina sedemročných pije džús alebo mlieko, ale ja nie. Čaj a koláčik alebo keksíky. A žiadne obyčajné hrnčeky: používame špeciálne čajníky, čínske šálky a podšálky a k tomu ešte misku s cukrom, hoci ani jedna nesladíme. Máme ju len na ozdobu. Na začiatku mi čaj veľmi nechutil. Bol veľmi horúci. Teraz ho však zbožňujem.

V škole sme na hodine občianskej náuky rozoberali s pánom učiteľom Parkerom profesie. Sedela som vzadu ticho ako mucha, keď sa

debata zvrtila na to, čo robia naši rodičia a ako niekedy deti kráčajú v ich šlapajach. O svojom ockovi som vedela jedine to, že bol ‚študent‘, tak to stálo v mojom rodnom liste.

Zopár dní som plánovala, ako nahodiť túto tému. Kým starká nalievala čaj, opýtala som sa jej, prečo zmizol. Zámerne som sa nepýtala najskôr na jeho štúdium.

Odpovedala nepriamo: „Tvoj otec viedol veľmi divoký život, Ethel.“

Prikývla som bez toho, aby som tomu naozaj rozumela.

„Veľa pil. Priveľa riskoval. Myslím si, že nechcel byť za nič zodpovedný.“

„P... prečo?“

„Naozaj neviem, miláčik. Predpokladám, že je to spôsobené slabým duchom. Bol slabý a nezodpovedný. Niektorí muži nezvládajú nároky, ktoré so sebou otcovstvo prináša,“ povedala stará mama. Okuliare jej skĺzli po nose, a keď rozprávala, pozerala sa na mňa ponad ne. „Možno bol tvoj otec jedným z nich.“

Bolo to doteraz to najkrajšie, čo o ňom kedy povedala. Zriedkavo sa o ňom vyjadrovala bez toho, aby nepoužila slová ako ‚opitý‘ a ‚detinský‘. Vždy jej vtedy stuhnú plecيا, našpúli pery a vidno na nej, že by radšej hovorila o hocičom inom, len nie o mojom ockovi.

Nikdy sme sa nedostali ďalej, napríklad čo študoval, lebo starká zmenila tému a začala mi rozprávať, ako ráno vyhrešila mladého muža, ktorý mal v metre vyložené nohy na sedadle.

Tak či onak, zostali sme len my dve so starkou, a to na mieste, kde sa stará mama narodila, na búrlivom severovýchodnom pobreží, v mestečku zvanom Whitley Bay. Podľa starej mamy však nebývame vo Whitley Bay – ale v Monkseatone, čo je o trochu viac nóbl, ako by povedala väčšina ľudí, a začína o také tri-štyri ulice smerom na zá-

pad. Pre mňa je to stále Whitley Bay. Takže teraz si šťastne nažívame v tom istom dome, ale vraj v inom meste.

Nuž, *hovorím*, že iba starká a ja. Je tu však aj prastarká, starkina mama. Nechodíeva k nám často. Má takmer sto rokov a je ,duchom neprítomná', vravieva stará mama, ale nemyslí to zle. Pred rokmi dostala mŕtvicu, to je, keď krváca mozog – mala ,komplikácie' a už sa nikdy celkom nezotavila.

Prastará mama žije v domove dôchodcov v Tynemouthe, čo je od nás niečo vyše troch kilometrov. Nikdy toho veľa nenarozpráva. Keď som ju naposledy navštívila, mala som hrozne veľa vyrážok a ona spod prikrývky vytiahla svoju drobnú ruku a pohladila ma po tvári. Potom otvorila ústa, ale nič z nich nevyšlo.

Niekedy tak premýšľam, čo by sa stalo, keby *bola* niečo povedala. Bolo by sa zmenilo to, čo nastalo potom?

Kapitola piata

Bol so mnou. Zase. Už tretíkrát tento týždeň.

Stalo sa to iba niekoľko dní predtým, než som sa stala neviditeľnou, takže už sme skoro tam.

„Máš sa dobre, Effel?“ povedal. „Ideš domau? Pôjdem s tebou, hej?“

Ani mi nedal inú možnosť, keďže sa zjavil, práve keď som zatvárala skrinku, a on akoby tam striehol iba na to.

(Mimochodom, vyhládala som si slovo „nadutý“. Znamená to „veľa si o sebe myslieť“, a to na Elliota Boyda sedí. Prekáža mi na ňom kopec ďalších vecí. „Effow“ je jednou z nich alebo, ako on hovorí, „Effel“. Ja viem, že za to môže jeho prízvuk, ale keď už mi prischlo meno, ktoré sa používalo pred sto rokmi, tak by bolo pekné, keby ho aspoň správne vyslovoval.)

Kráčali sme teda domov a Elliot Boyd neprestajne komentoval svoju momentálne najobľúbenejšiu tému: maják vo Whitley Bay. Bola to aspoň zmena, pretože minulý mesiac bol posadnutý tým, že sa mi snažil predvádzať kartové triky.

Maják stojí na konci pláže. Je k *ničomu*, objavuje sa len na pohľadniciach. Nesvieti, ani nič podobné, a táto skutočnosť hrozne žerie Elliota Boyda. (Jedine jeho, pokiaľ viem.)

Naučila som sa – bez toho, aby som to chcela vedieť, nasledovné:

1. Maják postavili v roku tisícosemsto-niečo-alebo-inom-roku, ale v podstate tu stál vždy.

2. Kedysi to býval najjasnejší maják v celej Británii. Uznávam, že toto bolo *tak trochu* zaujímavé.
3. Cez zadné dvere, ktoré nikdy nie sú zamknuté, sa dá vystúpiť až na jeho vrchol.

Na jeho nadšení je niečo dojímavé. Bude to asi tým, že nepochádza odtiaľto. Pre všetkých ostatných je to totiž iba nepoužívaný maják na konci pláže, chápete? Jednoducho tam len... stojí.

Pre Elliota Boyda je to však spôsob, ako presvedčiť ľudí, aby ho mali radi. Mám dojem, že iba predstiera, ako mu nezáleží na tom, čo si ľudia myslia, v skutočnosti mu však na tom dosť záleží a tajne dúfa, že zaujímať sa o niečo tunajšie by mohla byť tá správna cesta.

Môžem sa, samozrejme, mýliť.

Možnože:

a) je to otravný exot. Alebo

b) sa tým svojim neustálym táraním snaží niečo skryť. Všimla som si, že nikdy nerozpráva o sebe alebo o svojich rodičoch: vždy je to o *niečom*. Možno sa mýlim. Je to len podozrenie. Čoskoro to vyskúšam: spýtam sa ho na rodinu a uvidím, ako zareaguje.

Každopádne, ja som sa vypla a nechala som ho, nech si šomre, lebo po pravej strane sme sa blížili k salónu, ktorý si už niekoľko týždňov prezerám.

Whitley Road je široká ulica s poloprázdnyimi kaviarňami, dobročinnými obchodíkmi, nechťovými štúdiami (podľa staršej ,vskutku nevkusnými‘) a – tesne vedľa seba – sú dve soláriá, Gordie Bronze a Opaľovací salón Whitley Bay, ktorý jednoznačne vyhráva cenu za najmenej nápaditý názov pre salón na celej ulici.

Obzerala som si výklad solária Gordie Bronze. Bol na ňom obrovský rukou písaný nápis: VÝPREDAJ – SOLÁRIUM SA RUŠÍ, a keby sa obchody vedeli usmievať, konkurenčný salón hneď vedľa by *celkom určite* vystrúhal povýšenecký úsmev.

Nemala som to srdce povedať Elliotovi Boydovi, aby zavrel klapáčku/odišiel/prestal ma otravovať tým majákom a nejakým tým svojím plánom, ale priala som si, aby už zmlkol.

Koho to zaujíma?

„Naozaj, Effel, tso by boua hračka! Zoženieme ešte pár ľudí, urobíme jednoduchú webstránku, kde tso spropagujeme, nič viac. Nazvime to ‚Zasvieť svetlo‘ – poznáš to, ako v tsej pesničke?“

Začal spievať. Na ulici a rozhodne nie iba popod fúz.

„*Zasvieť svetlo*, túžim dnes v noci po tebe, *láska! Urob, urob niečo, niečo...* túžim po tebe, *láska!*“

Ludia si nás obzerali.

„Je tso významná pamiatka, nie? Maua by žiarieť – sveteuný signáu do ceuého sveta. Inak je tu nanič, nie?...“

A rozprával ďalej. Pred pár dňami už spomenul tieto ‚fakty o majá-koch‘ v škole na triednickej hodine. Nikoho to nejako zvlášť nezaujímalo. Prevládal všeobecný názor, že je/bol blázon.

Vnútri solária Geordie Bronze boli svetlá zväčša zhasnuté, iba na recepcii sedela žena a čítala časopis.

„Idem sem,“ povedala som a pohla som sa smerom k dverám. „Nemusíš na mňa čakať.“

„Ehm, ja sa neponáhuam, vďaka, Eff. Počkám tsu na tseba. Je to... veď vieš, je to babské miesto, chápeš?“

Vedela som, čo tým myslí. Solária, ako aj nechtové štúdiá a kader-níctva nie sú prirodzeným prostredím pre chlapca v puberte.